

housličkami bezradna. Odešla na policii, kde se už také po houslích sháněli, a na Slovensko potom odjela bez balíků i bez houslí.

O několik dní později zdržoval se neznámý muž zase u nádraží. Na ručním vozíku před poštovním úřadem bylo naloženo několik balíků, z nichž aspoň jednoho byl by se rád tento dobrák zmocnil. Zavolal si 12letého Josefa Sedláka, jenž tu stál s aktovkou a školními knihami. „Hošíčku,“ řekl neznámý občan, „bud' tak dobrý, přines mi tamhle ten balík s vozíku sem. Aktovku s knihami ti zatím podržím. Hoch byl úslužný. Sotva však umístil balík na rameni, chytil ho kdosi a zacloumal jím pořádně. „E, ty zatracený kluuku! Tak ty tak? Takový mladý a už kradeš?“ — „Jakpak kradu? Tamhle ten pán mne pro ten balík poslal.“ Hledali onoho pána, ale našli ho. Ochotný hoch si zaplakal nad ztrátou knížek. Z čeho se teď bude učit?

Všichni okradení popsali dobře podvodníka a policii podařilo se ho vypátrat v bytě „Na vlnohradech“ č. 42 v Brně. Byl to Josef Hašek, obchodní příručí z Líšně, známý podvodník, jemuž se „práce“ dařila jen proto, že si počínal tak rafinovaně. V jeho bytě bylo nalezeno mnoho školních knih a potřeb, což svědčí o tom, že měl agendu dosti rozvětvenou. U matky Haškovy našli četníci některé látky z balíků obchodnice Palčokové a převora Veselého.

Senátu v. r. dra Onze doznal se ke všem krádežím a podvodům, jenom balíky Wollnerovy zapřel. Byl však i z tohoto podvodu usvědčen a dostal za tu svoji činnost tři roky těžkého žaláře. Po odpykání trestu bude dán pod policejní dohled. S. S.

Zuřící Coogan.

(Sedrie v Košicích.)

Hned s počátku musíme upozorniti, že se nikterak nejedná o roztomilého uličníka Jackie Coogana, který nás okouzluje v „Kidu“ i jiných filmech. Tímto slavným jménem honosí se také méně slavný parobek z Křivého.

Nuže, tento Coogan kráčel loni v červenci se svým přítelem Petrem Micákem z hospody, kde pili trochu více, než jim bylo zdrávo. Byli proto v povznesené náladě a hulákali na celé kolo. Před domem Andreje Slatiny se zastavili. Je tam větší prostranství, na něž právě svítíl měsíc, a to dojalo oba kumpány tak, že počali dojemně zpívat „Já parobek z Kapušan“. Tato písnička dá se dobře poslouchati, ale nesmí to být v noci a k tomu tak nemožnými hlasy. Starý Slatina se dlouho převaloval na posteli, ale když koncert mu trval již příliš dlouho, otevřel okno a zavolal nezdvořile na mládence, aby s tím kokrháním přestali a šli už raději spat.

Ale se zlou se potázal. Cooganovi je sice teprve 20 let a jeho přítel je ještě o dva roky mladší, ale drzosti mají jako staří chlapi. A že si nedají od Slatiny rozkazovat. Když ten z neopatrnosti ještě něco prohodil, zahvízdl vzduchem kámen, parobci utrhli s plotu dvě lafky a hurá na Slatinu. Vylomili vrata domu, pak se zase vrátili a dešť kamení se snesl na stavení. Jeden kámen vletěl do jizby a ude-

řil do ruky Náci Rusolomíkovou tak prudce, že jí byla roztržena loketní kost a nebohá žena je mrzákem.

Tato noční událost měla dohru před senátem tab. soudce Lacka. Soudní lékař dr. Slabej podal posudek o způsobu zranění, státní zastupce dr. Šmolík poukázal na brutalitu obou mladíků a žádal za přísné potrestání. Senát odsoudil Jiřího Coogana na pět měsíců, Petra Micáka na patnáct dní do vězení nepodmínečně.

Cooganovi bylo povoleno nastoupiti trest až později, jelikož nyní má jíti k odvodu.

—ij—

Žárlivá žena.

(Okresní soud v Brně.)

Žárlivost je možno zařaditi mezi nejhorší a nejnebezpečnější nemoci srdeční, proti nimž není léku. Ne nadarmo mají Němci na tuto strašnou vlastnost případnou slovní hříčku: „Die Eifersucht ist eine Leidenschaft, die Eifer sucht und Leiden schafft!“ Kdyby se byla paní Marie B. touto rozumnou radou, či lépe výstrahou, řídila, byla by ušla mnohým nepříjemnostem, které takto musila zakusiti.

Stalo se totiž toto: Paní M. B. byla v neděli odpoledne se svým mužičkem, 32letým bankovním úředníkem, v jisté brněnské kavárně. Venku bylo počasí až hrůza. Obloha, potažená šedými mraky, vytrvale kropila brněnské ulice zátopami vody. Za to na nebi manželského ráje manželů B. nebylo ani mráčku. Mařenka svorně se svým Karloušem hubovala na pitomé počasí a Karlouš zase svorně se svojí Mařenkou humbal kafičko. Najednou se ale venku počalo jasnit, až konečně přestalo pršet. Mraky se trhaly a ukazovalo se modré nebe.

Avšak na nebi manželů B. počaly se hromaditi temné mraky. Mařenka totiž zpozorovala, že u protějšího stolu usedla nějaká mladá dívčina, která byla hotovou reklamou salonu pí Lavecké. A tato dívčina vrhala na Karlouše povzbuzující pohledy a úsměvy. A co horšího, Mařenka zpozorovala, že Karel se chytíl jako kapr na udici. Vrtěl sebou neposedně, byl roztržitý až hrůza a neměl smyslu pro nic jiného, než pro svůj malovaný protějšek. Mařenku pojala žárlivost. Vybízela Karlouše, že už mohou jíti, že už neprší, ale Karlouš nic. Mařence bylo do pláče.

Vtom přišel sklepník a postavil před Karlouše sklenici vody. Mařence neušlo, že při tom druhou rukou strká Karloušovi psaníčko.

Co se nyní událo, bylo dílem okamžiku. Mařenka vyskočila jako tygřice a než mohl Karlouš psaníčko od sklepníka převzít, třímala je vítězně ve své ruce. Roztrhla obálku a četla: „Zítra o 19. hodině u hotelu Padowetz.“ Mařenka pozbyla rozčilením rozumu. Popadla deštník, přiskočila k dívčině a uhodila ze vši síly. Štěstí, že deštník mnoho nenesl a že po první ráně byl v půli.

Seběhli se číšníci a hosté, přišel strážník a dozvuky byly nejprve na komisařství a pak u trestního soudu. Mařenka dostala 200 Kč pokuty, ovšem podmíněně. Co dostal Karlouš od Mařenky, toho jsme se nemohli dopátrati.